

Arrest

nr. 104 971 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LENTZ *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 7 mei 1994 te Gambisara, Gambia. U behoort tot de Serahule etnie en bent moslim. U verklaart opgegroeid te zijn in uw geboortedorp samen met uw ouders, uw broer en zus. U heeft nooit de kans gehad om naar een reguliere school te gaan en begon al op jonge leeftijd te werken op de landbouwgronden van uw ouders. U heeft nooit een andere job gehad in Gambia. In 2010 of 2011 begon u een relatie met F., een buurmeisje uit Gambisara wiens ouders eveneens landbouwers waren. U hield deze relatie verborgen voor uw eigen familie maar de familie van uw vriendin was wel op de hoogte van jullie relatie. De familieleden van uw vriendin waren op zich niet tegen de relatie maar ze wilden wel dat jullie zouden trouwen zoals de traditie het voorschrijft. U zag dit niet zitten omdat u niet over de nodige financiële middelen beschikte. U zei dit ook tegen de ouders van uw vriendin waarop deze ontstemd

reageerden zonder echter al te veel problemen te veroorzaken. Begin 2012 vertelde uw vriendin u dat ze zwanger was waarop u antwoordde dat ze haar moeder hierover diende in te lichten. Uw vriendin deed dit ook waarna haar ouders meer dan ervoor ijverden voor een huwelijk tussen u en uw vriendin. U bleef weigeren en wilde niet trouwen omdat u niet de middelen had om zo'n huwelijk aan te gaan. Ook uw familie kon u hierbij niet helpen. Het ging uiteindelijk zo ver dat de ouders van uw vriendin u bedreigden – zelfs met de dood indien u niet zou trouwen. Ze stapten zelfs naar de politie om een klacht tegen u neer te leggen waarop de politie u een oproepingsbrief stuurde. U ging niet in op deze uitnodiging en uw vader bereidde ondertussen uw vlucht voor uit Gambia uit vrees voor de familie van uw vriendin, maar ook uit vrees dat u zou aangehouden worden door de politie. Om problemen te vermijden, achtten u en uw vader het noodzakelijk dat u het land zou ontvluchten. Uiteindelijk verliet u het land op 29 april 2012, met de hulp van een smokkelaar, om de volgende dag per vliegtuig aan te komen in Brussel. Op 2 mei 2012 vroeg u asiel aan bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Gambia geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Zo verklaart uzelf tijdens het gehoor dat een interpersoonlijk conflict, met name een conflict tussen u en de familie van uw vriendin, aan de basis zou hebben gelegen van uw vlucht uit Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Een tweetal jaren voor uw aankomst in België zou u immers een relatie zijn aangegaan met een buurmeisje in Gambisara; begin 2012 zou uw vriendin u verteld hebben dat ze zwanger was waarop haar familie geëist zou hebben dat jullie zouden trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Volgens uw verklaringen zou u dit echter geweigerd hebben waarop de familie van uw vriendin u met de dood bedreigd zou hebben; ze zouden zelfs een klacht tegen u hebben neergelegd bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Uit angst voor represailles van de familie van uw vriendin, en uit angst aangehouden te worden door de Gambiaanse politie, besloot u het land te ontvluchten, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5).

Het motief dat u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houdt bijgevolg geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers, zoals eerder aangehaald, om een interpersoonlijk conflict tussen u en de familie van uw vriendin die u bedreigd zouden hebben omdat u geweigerd zou hebben te huwen met hun dochter. Echter, de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming. Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u internationale bescherming zou behoeven in het kader van de Conventie van Genève.

Daarnaast zijn sommige essentiële verklaringen in verband met uw ‘vrees’ ten opzichte van uw land van herkomst vaag en gebaseerd op veronderstellingen zodat zij niet van aard zijn de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” te ondersteunen. Zo verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS dat de familie van uw vriendin naar de politie zou zijn gestapt om klacht tegen u neer te leggen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U voegt er later aan toe dat de familie van uw vriendin klacht zou hebben neergelegd toen uw vriendin al twee of drie maanden zwanger was (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd uit wat de klacht dan bestond, geeft u aan dat de familie zei dat u moest trouwen, en dat u geweigerd hebt, en dat de politie u zou arresteren (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Vervolgens wordt u gevraagd waarom de politie u zou arresteren waarop u antwoordt dat de politie zei dat ze u zouden arresteren indien u niet zou huwen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Nogmaals gevraagd waarom ze u dan zouden arresteren, antwoordt u dat ze u zouden arresteren omdat er klacht was neergelegd (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is hierbij ten eerste vreemd te noemen dat u niet kan aangeven – wanneer u gevraagd wordt naar de reden van een mogelijke arrestatie door de Gambiaanse autoriteiten en wanneer u gevraagd wordt of u dan een misdrijf heeft begaan – of dat u niet verder komt dan te stellen dat de politie u zou arresteren omdat er klacht was neergelegd tegen u en omdat u weigerde te huwen met uw vriendin. Het is echter frappanter te noemen dat u verklaart – wanneer u gevraagd wordt of u dan zelf contact heeft gehad met de politie –

dat de politie u een oproepingsbrief heeft verstuurd maar dat u niet bent gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd wanneer u dan geacht werd naar de politie te gaan, antwoordt u dat het gedurende de eerste drie maanden van het jaar was maar dat u niet meer precies weet wanneer het was (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd waarom u niet ingegaan bent op de oproepingsbrief van de politie en waarom u beslist heeft om in plaats ervan het land te ontvluchten, geeft u aan dat u vreesde aangehouden te worden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Nogmaals gevraagd waarom ze u zouden aanhouden, antwoordt u nogmaals dat de politie u zou arresteren omdat u niet wou trouwen met uw vriendin (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Ook nu komt u weer niet verder dan algemeenheden te verklaren omtrent de mogelijke motieven van een eventuele arrestatie van uw persoon door de Gambiaanse autoriteiten. U kan tijdens het gehoor voor het CGVS hoegenaamd niet aangeven op welke basis of op welke grond u zou gearresteerd kunnen worden door de Gambiaanse politie. De loutere verklaring van uw persoon dat u weigerde te huwen met uw vriendin en dat u omwille van dit feit zou gearresteerd worden kan bezwaarlijk een voldoende en gefundeerde verklaring zijn voor uw vrees in uw land van herkomst ten opzichte van de Gambiaanse autoriteiten. Bovendien kan het eveneens als een loutere veronderstelling van uw persoon beschouwd worden – dat u het risico zou lopen gearresteerd te worden in uw land van herkomst – aangezien uzelf, volgens uw verklaringen voor het CGVS, nooit enig contact zou hebben gehad met de Gambiaanse politie. Integendeel, u geeft aan dat u wel een oproepingsbrief zou hebben ontvangen om u op een bepaalde dag te gaan melden, maar dat u hier niet zou zijn op ingegaan, en dat u beslist zou hebben om het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Immers, een andere hypothese zou evengoed kunnen zijn dat de lokale Gambiaanse autoriteiten u enkel zouden hebben uitgenodigd om uw versie van de feiten weer te geven nadat er een klacht tegen u zou zijn neergelegd zoals u verklaart voor het CGVS. Evengoed kan dan ook de vraag gesteld worden, of de mogelijkheid opgeworpen worden, tot een eventuele bescherming van uw persoon door de Gambiaanse autoriteiten tegen eventuele bedreigingen zoals die geuit zouden zijn tegen uw persoon door de familie van uw vriendin. Uit voorgaande vaststellingen kan dan ook afgeleid worden dat uw vrees gearresteerd te zullen worden door de Gambiaanse autoriteiten louter gebaseerd is op veronderstellingen van uw persoon.

Daarenboven heeft u deze vrees – noch de beweerde klacht neergelegd door de familie van uw vriendin bij de politie – hoegenaamd niet vermeld tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, dd. 7 juni 2012, p.2-3, administratief dossier). U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de vrees ten opzichte van de familie van uw vriendin – met name uw vrees gedood te worden door deze familie – maar bracht niets ter sprake van een eventueel risico ten opzichte van de lokale autoriteiten in Gambia wat redelijkerwijze toch verwacht zou mogen worden aangezien het geen onbelangrijk element in uw asielaanspraak betreft indien er geloof aan gehecht kan worden. Het feit dat u een dergelijk element niet vermeldde tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken ondermijnt dan ook uw vrees ten opzichte van de autoriteiten in Gambia.

Wat verder de beweerde dreigementen betreft uitgaande van de familie van uw vriendin dient het volgende te worden opgemerkt. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wanneer deze dreigementen tegen u geuit werden, verklaart u dat ze dit tegen u gezegd zouden hebben nadat u geweigerd zou hebben om te huwen begin 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Anderzijds geeft u ook aan geen concrete problemen te hebben gehad met de familie van uw vriendin tot het moment waarop u Gambia heeft verlaten eind april 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Deze vaststelling relativeert toch reeds enigszins de tegen u geuite beweerde dreigementen door de familie van uw vriendin aangezien u van januari 2012 tot eind april 2012 blijkbaar geen concrete problemen heeft gekend met deze familie. Bovendien verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS eveneens dat de ouders van uw vriendin, reeds voordat uw vriendin zwanger was, u gevraagd zouden hebben te huwen met hun dochter aangezien zij wel op de hoogte waren van het bestaan van jullie relatie (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Verder verklaart u dat u ook toen al geweigerd zou hebben te huwen waarop ze volgens uw verklaringen ook al op dat moment tegen u gezegd zouden hebben dat ze u kwaad zouden doen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of de familie van uw vriendin hierna dan daadwerkelijk problemen heeft veroorzaakt, antwoordt u negatief (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Ook in deze kan bijgevolg vastgesteld worden dat volgens uw verklaringen u reeds voor de zwangerschap 'bedreigd' werd door de familie van uw vriendin zonder dat dit in concrete problemen zou zijn uitgemond zodat ook nu weer de vraag kan gesteld worden in welke mate de beweerde dreigementen uitgaande van de familie van uw vriendin ernstig dienen genomen te worden. In ieder geval dient vastgesteld te worden dat uw vrees ten opzichte van de Gambiaanse autoriteiten enkel op veronderstellingen is gebaseerd, en dat u er evenmin in slaagt de vrees ten opzichte van de familie van uw vriendin te concretiseren. Wanneer u bovendien gevraagd wordt wat precies uw vrees is ten opzichte van de familie van uw vriendin, geeft u aan dat ze u zouden kunnen doden via hekserij of andere rituelen (zie

gehoorverslag CGVS, p.8). Deze door u aangehaalde vrees lijkt verder bijgevolg gebaseerd op bijgeloof en niet op objectieve elementen wat de beweerde vrees ten opzichte van de familie van uw vriendin verder relativeert.

Bovenstaande vaststellingen leiden er in ieder geval toe te stellen dat uw verklaringen betreffende de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst in die mate vaag en weinig overtuigend zijn dat er geen aanwijzingen zijn dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen in uw land van herkomst.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit of nationaliteit.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet

tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht en hiermee artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 schendt, merkt de Raad op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Bij het onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling houdt de commissaris-generaal rekening met *“alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen”* (Artikel 27, a) en *“de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip van factoren zoals zijn verleden, geslacht en leeftijd”* (artikel 27 b) van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van de verzoekende partij niet aannemelijk is, is een dergelijke schending *in casu* niet het geval. De verzoekende partij toont daarenboven op generlei wijze aan waarin de schending precies ligt.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen (197,198, 199 en 203) uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De verzoekende partij meent dat verzoekers problemen wel verband houden met de Vluchtelingenconventie. Verzoeker betwist dat hij gezegd zou hebben dat zijn probleem alleen het conflict met de familie van zijn vriendin was. Verzoeker zou nochtans uitgelegd hebben dat de familie klacht indiende bij de politie en hij bang was om aangehouden te worden en om gefolterd te worden door de politie. De commissaris-generaal zou het reële probleem van verzoeker niet in aanmerking genomen hebben.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich vooral beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing: *“Zo verklaart uzelf tijdens het gehoor dat een interpersoonlijk conflict, met name een conflict tussen u en de familie van uw vriendin, aan de basis zou hebben gelegen van uw vlucht uit Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Een tweetal jaren voor uw aankomst in België zou u immers een relatie zijn aangegaan met een buurmeisje in Gambisara; begin 2012 zou uw vriendin u verteld hebben dat ze zwanger was waarop haar familie geëist zou hebben dat jullie zouden trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Volgens uw verklaringen zou u dit echter geweigerd hebben waarop de familie van uw vriendin u met de dood bedreigd zou hebben; ze zouden zelfs een klacht tegen u hebben neergelegd bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Uit angst voor represailles van de familie van uw vriendin, en uit angst aangehouden te worden door de Gambiaanse politie, besloot u het land te ontvluchten, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5).*

Het motief dat u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houdt bijgevolg geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers, zoals eerder aangehaald, om een interpersoonlijk conflict tussen u en de familie van uw vriendin die u bedreigd zouden hebben omdat u geweigerd zou hebben te huwen met hun dochter. Echter, de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming. Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u internationale bescherming zou behoeven in het kader van de Conventie van Genève."

Aangaande een mogelijke foltering door de lokale politie in Gambia, meent de Raad dat dit een blote bewering is, die niet op concrete wijze gestaafd wordt. Tijdens het gehoor gaf verzoeker deze mogelijkheid ook nooit aan, hoewel dit toch een essentieel element van het asielrelaas zou uitmaken. De Raad is van oordeel dat de argumentatie van de verzoekende partij niet overtuigt.

Wat de vaststellingen uit de bestreden beslissing inzake de ingediende klacht en de dreigementen vanwege de familie van verzoekers vriendin betreft, stelt de verzoekende partij dat verzoeker tijdens het gehoor uitgelegd heeft waarom de politie hem wou arresteren. Zij citeert een aantal vragen uit het gehoor (gehoorverslag p. 6 en 8). Wanneer gevraagd wordt of het een misdrijf is een huwelijk te weigeren, stelt de verzoeker dat er etnieën zijn die dat doen en dat de politie je in de gevangenis kan zetten. Hij heeft oneer over de familie gebracht en het meisje haar leven verwoest, zodat de familie nu hem hetzelfde wilt aandoen. De familie van verzoekers vriendin zou bovendien bekend zijn waardoor ze de politie kunnen beïnvloeden. Voor de klacht zouden er wel dreigementen geweest zijn in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt.

Opnieuw herhaalt en ontkent de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing (zie supra). De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing terecht vaststelde dat de verklaringen van verzoeker vaag en weinig overtuigend waren, dat hij blijft steken in algemeenheden en dat verzoeker ontwijkende antwoorden gaf op sommige vragen: "Zo verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS dat de familie van uw vriendin naar de politie zou zijn gestapt om klacht tegen u neer te leggen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U voegt er later aan toe dat de familie van uw vriendin klacht zou hebben neergelegd toen uw vriendin al twee of drie maanden zwanger was (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd uit wat de klacht dan bestond, geeft u aan dat de familie zei dat u moest trouwen, en dat u geweigerd hebt, en dat de politie u zou arresteren (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Vervolgens wordt u gevraagd waarom de politie u zou arresteren waarop u antwoordt dat de politie zei dat ze u zouden arresteren indien u niet zou huwen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Nogmaals gevraagd waarom ze u dan zouden arresteren, antwoordt u dat ze u zouden arresteren omdat er klacht was neergelegd (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is hierbij ten eerste vreemd te noemen dat u niet kan aangeven – wanneer u gevraagd wordt naar de reden van een mogelijke arrestatie door de Gambiaanse autoriteiten en wanneer u gevraagd wordt of u dan een misdrijf heeft begaan – of dat u niet verder komt dan te stellen dat de politie u zou arresteren omdat er klacht was neergelegd tegen u en omdat u weigerde te huwen met uw vriendin. Het is echter frappanter te noemen dat u verklaart – wanneer u gevraagd wordt of u dan zelf contact heeft gehad met de politie – dat de politie u een oproepingsbrief heeft verstuurd maar dat u niet bent gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd wanneer u dan geacht werd naar de politie te gaan, antwoordt u dat het gedurende de eerste drie maanden van het jaar was maar dat u niet meer precies weet wanneer het was (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd waarom u niet ingegaan bent op de oproepingsbrief van de politie en waarom u beslist heeft om in plaats ervan het land te ontvluchten, geeft u aan dat u vreesde aangehouden te worden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Nogmaals gevraagd waarom ze u zouden aanhouden, antwoordt u nogmaals dat de politie u zou arresteren omdat u niet wou trouwen met uw vriendin (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Ook nu komt u weer niet verder dan algemeenheden te verklaren omtrent de mogelijke motieven van een eventuele arrestatie van uw persoon door de Gambiaanse autoriteiten. U kan tijdens het gehoor voor het CGVS hoegenaamd niet aangeven op welke basis of op welke grond u zou gearresteerd kunnen worden door de Gambiaanse politie. De loutere verklaring van uw persoon dat u weigerde te huwen met uw vriendin en dat u omwille van dit feit zou gearresteerd worden kan bezwaarlijk een voldoende en gefundeerde verklaring zijn voor uw vrees in uw land van herkomst ten opzichte van de Gambiaanse autoriteiten. Bovendien kan het eveneens als een loutere veronderstelling van uw persoon beschouwd worden – dat u het risico zou lopen gearresteerd te worden in uw land van herkomst – aangezien uzelf, volgens uw verklaringen voor het CGVS, nooit enig contact zou hebben gehad met de Gambiaanse politie. Integendeel, u geeft aan dat u wel een oproepingsbrief zou hebben ontvangen om u op een bepaalde dag te gaan melden, maar dat u hier niet zou zijn op ingegaan, en dat u beslist zou hebben om het land

te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Immers, een andere hypothese zou evengoed kunnen zijn dat de lokale Gambiaanse autoriteiten u enkel zouden hebben uitgenodigd om uw versie van de feiten weer te geven nadat er een klacht tegen u zou zijn neergelegd zoals u verklaart voor het CGVS. Evengoed kan dan ook de vraag gesteld worden, of de mogelijkheid opgeworpen worden, tot een eventuele bescherming van uw persoon door de Gambiaanse autoriteiten tegen eventuele bedreigingen zoals die geuit zouden zijn tegen uw persoon door de familie van uw vriendin. Uit voorgaande vaststellingen kan dan ook afgeleid worden dat uw vrees gearresteerd te zullen worden door de Gambiaanse autoriteiten louter gebaseerd is op veronderstellingen van uw persoon.”

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het commissariaat-generaal, is de Raad van mening dat dit een overtollig motief is dat geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen die doen besluiten tot de niet-aannemelijkheid van verzoekers relaas.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Tot slot meent de verzoekende partij dat het doeleinde van de asielprocedure uit het oog werd verloren, met name het toekennen van het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus indien het relaas samenhangend is en in grote lijnen als aannemelijk kan beschouwd worden. Zij verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR (supra) om aan te tonen dat het voordeel van de twijfel in die gevallen speelt.

Wat het voordeel van de twijfel betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : *“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, wat ook blijkt uit hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS